

MIKE VAN WAES

ELS PESATS

HAN ARRIBAT PER FER LA GUITZA

Estrella Polar

MIKE VAN WAES

ELS PESATS

Traducció d'Esther Roig

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Peeves*

© Mike Van Waes, 2018

© de la traducció: Esther Roig, 2020

© del disseny de la coberta: HarperCollinsPublishers Ltd, 2018

© de la il·lustració de la coberta: Jammie Littler

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: febrer del 2020

ISBN: 978-84-18134-10-4

Dipòsit legal: B. 306-2020

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

Les rates de laboratori

—Ets l'Steve? —va dir una veu sorprenentment agradable.

Era el primer dia a la meva escola nova, estava assegut davant del despatx del director, esperant que vingués algú per ensenyar-m'ho tot, i intentava decidir quina cadira em convenia més per si de cas m'enviaven allà tan sovint com a la meva última escola. Per si ser nou no fos prou, m'havien traslladat a mig semestre, que és com entrar al cine a mitja pel·lícula sense saber de què va la trama. La cama em botava sense control, un senyal clar que m'angoixava la perspectiva de ser passejat per un nen qualsevol que hauria de ser amable amb mi per força tot el dia.

Preveia que a la tercera hora de classe ja m'hauria deixat per inútil.

Però llavors vaig sentir que cridaven el meu nom.

Vaig aixecar el cap i vaig veure un somriure.

Un somriure autèntic. No un somriure d'«els grans m'obliguen a fer-ho».

—Soc la Suzie. La Suzie Minkle. Benvingut a l'Institut de Secundària New Old Wayford!

Em vaig posar vermell i se'm va tancar la gola abans de ser capaç de grallar alguna cosa.

—Slim Pickings —vaig balbucejar.

Va decantar el cap encuriosida, cosa que va fer que els rínxols foscos naturals rebotessin com si fossin vius i contents de ser al seu cap. Llavors va riure, però no de mi.

—És normal que no t'emocioni gaire estudiar aquí. No és que hi hagi gaires escoles per triar a la ciutat.

Vaig parpellejar com si em volgués netejar unes brosses dels ulls. La Suzie era un dels pocs nens negres que havia vist voltar per aquella escola, però, si se sentia ni que fos una mica forastera, no se li notava. Portava una samarreta de Twenty One Pilots sota un jersei blau de malla, pantalons de ioga i Doc Martens vermelles. Tot el conjunt li donava un aire lleuger i plàcid que la feia semblar natural d'una manera que jo ni tan sols sabia que existís. I quina bona olor que feia! No tenia ni idea de què era, però fos quin fos el sabó, el perfum o el xampú que utilitzava, era literalment una alenada d'aire fresc.

—És com em diuen. S-S-Slim —vaig quequejar mentre la seguia cap al passadís.

I per increïble que sembli, va somriure quan ho vaig dir.

—Slim, quin nom més divertit. El meu sona a veïna pesada en una sèrie de la tele, però què hi farem. Hi estic acostumada.

Malgrat les meves dificultats per parlar com un ésser humà, la Suzie em va fer sentir acceptat. Que és una cosa que no havia sentit mai a la meva última escola, ni enlloc,

de fet. El que era curiós de la Suzie és que realment volia ser amiga de tothom.

—Els meus pares tenen un centre de ioga i salut a la ciutat, i per això penso que és important estar centrat i conscient, no trobes?

Em va agradar la calma que transmetien aquelles paraules unides, encara que no entengués què volia dir. I per això vaig assentir. Volia estar-hi d'acord perquè volia que continués somrient. Normalment trobaria estrany que algú semblés tan evidentment i manifestament feliç. Sobreanalitzaria què significava i què m'amagava i em preguntaria si es burlava de mi. Però, d'alguna manera, la Suzie feia que semblés normal. Suposo que la felicitat pot ser una cosa genuïna. Qui s'ho havia d'imaginar.

En comptes de portar-me directament a l'aula, la Suzie em va fer una visita per tota l'escola perquè no m'hi perdés. I mentre caminàvem pels passadissos o trèiem el cap a la biblioteca, la cafeteria i el gimnàs, ella saludava tothom que ens trobàvem dient «És l'Slim. És nou i interessant». No havia vist mai res semblant: ella agradava a tothom. A mi m'agradava. De fet, es pot dir que a l'instant em va «agradar-agradar». No val la pena dissimular perquè ho deduireu igualment, i encara que no ho féssiu, la meva germana Lucy us ho diria. És una bocamolla sense remei; faria el que fos per cridar una mica l'atenció.

Però en aquell moment, caminant pels passadissos de l'Institut de Secundària New Old Wayford, amb la Suzie Minkle, que em tractava com si fos un ésser humà normal, vaig sentir que potser no hauria de ser el friqui d'aquella escola. Potser no tindria cap atac de pànic. Fins i tot vaig

acabar la majoria de les classes i l'hora de dinar sense problemes. I em vaig asseure al costat de la Suzie a àlgebra! Quan em dirigia cap a les meves dues últimes classes del dia, vaig pensar que potser, només potser, hi havia una cosa bona en el divorci, les dues cases, el canvi d'escola, el capgirament de la meva vida per sempre.

—Senyor Pickings —va dir la senyora Bowers, en un to exasperat que em va fer comprendre que diria el meu cognom moltes vegades. Per què els professors pensen que si et diuen pel cognom t'intimidaran més? No ho fan, i menys encara en el to monòton raspós que fa servir la senyora Bowers, que fa que sembli tan avorrida que fins i tot les ulleres se li cansen d'aguantar-se sobre el nas.

Després de sentir el meu cognom, tota la classe va riure per sota el nas. I vaig sentir l'esgarripança freda de les conegudes inseguretats pujant-me per l'espina. Passava el mateix a la meva antiga escola. L'Otis Miller s'amagava darrere el seu llibre, es ficava un dit al nas i feia veure que em llançava mocs mentre xiuxiuejava «Pic-pic Pickings», com si fes gràcia.

M'havia tret un gran pes de sobre quan la seva família es va mudar a l'altra punta de la ciutat i el van canviar d'escola. Però una fastigosa ensumada darrere meu va ser l'únic que em va caldre per recordar on l'havien traslladat.

Com en una revelació a càmera lenta en una pel·lícula de terror, em vaig girar i vaig veure l'Otis Miller i els seus braços llargaruts plegats sobre el pupitre de darrere meu.

—Pic-pic Pickings! —va dir, amb un somriure maliciós i un dit ficat al nas.

Em vaig tornar a girar i immediatament vaig sentir que la sang em pujava a les galtes.

—Senyor Pickings —va continuar la senyora Bowers—. Ja que aquest matí t'has perdut la reunió a l'aula de trobada, et podries posar dret i presentar-te? Explica'ns alguna cosa que hàgim de saber de tu.

Ho hauria d'haver vist venir. Malgrat múltiples períodes de magnífic anonimat, és impossible passar un primer dia sencer en una escola nova sense que algun professor sàdic et torturi amb presentacions personals innecessàries.

Em vaig posar dret amb les cames tremoloses. Tothom em mirava. Sense interès. Expectants. Crítics. Es va arrugar un paper. Va seguir una altra ensumada sorollosa i fastigosa de l'Otis. Després murmuris. I rialletes. I un parell de rialles sufocades. Estava paralytitzat. La visió de túnel es va imposar i l'aula es va començar a moure. No volia que ningú sabés res de mi. Per això era allà precisament. Volia ser ningú. Volia no existir. Però no podia i existia. Si més no, havia de dir el meu nom. Tot just havia aconseguit obrir la boca seca, quan vaig sentir un *plof*. Literalment. Una cosa llefiscosa i humida se m'havia enganxat al clatell.

Em vaig girar i vaig veure que l'Otis semblava tan estupefacte com jo d'haver llançat realment aquell moc i que estigués enganxat realment al meu coll. Era evident que no volia arribar tan lluny i no sabia com reaccionar ara que ho havia fet. Normalment, la seva fastigosa ensumada em posava la pell de gallina. Però aquesta vegada tenia el seu moc enganxat a la pell.

Me'l vaig espolsar amb la mà, però llavors se'm va enganxar als dits, i vaig intentar tornar-l'hi, però no me'l po-

dia desenganxar. La senyora Bowers cridava alguna cosa inintelligible. Mort de fàstic, vaig començar a bellugar els braços com si em volgués desprendre de la meva pròpia mà. Vaig sentir que estava a punt de tenir un atac de pànic dels grossos. Qui sap quins gèrmens nocius hi havia als mocs de l'Otis Miller? I vaig fer l'únic que se'm va acudir: me'l vaig netejar amb la Heather Hu. Estava asseguda davant meu i vaig pensar que relliscaria dels seus cabells impecablement nets.

No estic del tot segur del que va passar després. Hi va haver molts crits i corredisses. Vaig sentir més d'una persona que cridava «Moc!». Però jo estava paralytat pel pànic sobre les rajoles fredes i esquerdades del terra. Hi va haver molts grinyols de sabates i cadires que s'arrossegaven, i molts crits i brams que es fonien tots en un aclaparador RUGIT. Vaig tancar fort els ulls i quan els vaig tornar a obrir la classe estava borrosa. Tots s'havien convertit en un MONSTRE gegant i eixordador. Em vaig arraulir formant la bola més petita que vaig poder, comminant-me a ser a qualsevol lloc menys allà.

El següent que va passar va ser que es va complir el meu desig. La senyora Bowers m'arrossegava per l'orella cap al despatx del director. El pànic s'havia difuminat prou perquè pogués tornar a respirar una mica.

—Déu-n'hi-do quina primera impressió, senyor Pickings —va proclamar, com si allò ho hagués començat jo—. I no és de les bones.

—M'ha llançat un moc. Què volia que fes? —vaig preguntar, com si no hi pogués haver una reacció més racional a un moc humit disparat al meu coll que un descontrol total i absolut.

—Agafar un mocador —va ser la seva resposta exhausta, i la va reforçar apujant-se les ulleres al nas i tancant la porta de cop darrere meu.

Vaig seure a la cadira plena de bonys on havia començat el dia i vaig intentar calmar-me mentre esperava sentir el conegut pas arrossegat de la infermera Nellie baixant pel passadís per portar-me un Valium infantil. Però llavors vaig recordar que la infermera Nellie era a la meva antiga escola i que estava de vacances de medicació. Ni tan sols sabia si els meus pares havien explicat a aquesta escola els meus problemes o si els havien donat la meva recepta d'emergència. Últimament no estaven gaire al cas de res. I en aquell moment ni tan sols hi havia cap recepcionista a l'entrada. La porta del despatx del director estava tançada. I m'havien deixat allà tot sol.

Només jo i els meus pensaments.

Vaig pensar en la Suzie, content que no fos en aquella classe i no hagués vist el meu desastre. Però llavors vaig recordar que ella coneixia tothom i se n'assabentaria igualment. Segurament alguns nens ho havien gravat amb els mòbils. «Seré un mem abans que soni l'últim timbre», vaig pensar. «Segur que aquest desastre em perseguirà fins a la universitat. Seré conegut per sempre com a "Pic-pic Pickings" i es burlaran de mi amb atacs èpicament idiotes per simple diversió!».

El cor m'anava a cent. Els meus pensaments estaven totalment desbocats. Una vegada, un psicòleg va intentar ensenyar-me com controlar els pensaments respirant fondo, però jo tenia la meva pròpia versió d'aquell exercici. M'abocava endavant amb el cap entre els genolls, inspi-

rant i expirant i intentant centrar-me. Intentant recuperar el control del meu cervell.

Una espiral de pensaments. Una empenta cap a aquest pendent lliscós i el meu cervell girarà més i més de pressa fins que perdi totalment el control. Ara en sé una mica més, de calmar-me, però abans em pensava que no s'acabaria mai. Era com caure en un pou sense fons. Estava desesperat. Estava furiós. Estava mortificat. Estava molt trist. Tenia una possibilitat de ser normal —o almenys de semblar normal— i l'havia esguerrat. L'havia esguerrat a base de bé. Havia tardat menys d'un dia a fer que la meva nova vida a la meva nova escola fos exactament igual que la meva antiga vida a la meva antiga escola.

En un cert moment, una recepcionista malhumorada i arrugada, que feia olor de mantega i ambientador, va sortir de la sala de la fotocopiadora i em va trobar desplomat i derrotat.

—El nen nou ja torna a ser aquí —va anunciar al director Waters, que va obrir la porta, es va allisar els impactants pantalons de quadres, es va redreçar la impactant corbata de quadres que hi feia joc, i em va fer entrar al seu despatx per etzibar-me un sermó sobre els començaments i l'adaptació a una nova escola i l'esforç que havia de fer.

Però jo havia desconnectat i no em podia concentrar en res del que em deia. Havia entrat en el meu període estàndard postpànic. Em sentia entumit i no era capaç de fer res més que assentir i balbucejar un «Sí» i un «D'acord» i un «Ho faré» indiferents. Havia après que els adults necessiten sentir que se'ls escolta encara que no tinguin ni idea del que diuen. Els fa sentir bé i a tu t'aporta més ràpidament una mica de pau i silenci.

—He vist el teu expedient i no vull que tinguis els mateixos problemes que vas tenir a l'anterior escola, Steven —va dir el director Waters, abocant-se sobre la taula—. Prefereixes Steven o Steve? O Stevie, potser? Stevie sempre m'ha agradat. Però és que soc molt fan de Fleetwood Mac.

No tenia ni idea de què s'empatollava, però era evident que esperava una resposta, o sigui que vaig obrir la boca i li vaig dir molt més del que ningú necessita saber.

—La meva família em deia Stevie perquè té gràcia quan ets un tap de bassa i ningú et pren seriosament. Però al final em vaig formar una personalitat i suposo que ja no tenia tanta gràcia. O sigui que em van començar a dir Slim, que vol dir que em deia «Slim Pickings». Em penso que m'ho deien com un sobrenom afectuós, però crec que també pensaven que sonava divertit. No em molesta, només de vegades. Però és fàcil molestar-me. I, no ho sé, però suposo que si hagués de pensar en una cosa que no em molesti seria com sona Slim Pickings, i per això és com em diuen. No és que tingui gaire gràcia. Però ara és el meu nom, o sigui que també em pot dir així.

I el director Waters em va mirar un moment amb la boca oberta. Com moltes persones amb qui parlo, no tenia ni idea de com contestar-me. Crec que tots dos ens vam alegrar que el meu pare entrés al despatx en aquell moment.

—Hola, Slim —va dir el pare amb aquella expressió recelosa i decebuda a què m'he acabat acostumant. Portava americana i corbata o sigui que vaig deduir que es dirigia a una reunió important (o n'havia hagut de sortir).

Amb prou feines el pare s'havia presentat al director quan va entrar la mare, nerviosa i plena de preguntes.

—Slim? Què ha passat? Quin problema hi ha? Què... què hi fas tu, aquí? —Va parar de cop quan es va adonar que el pare ja hi era—. Dale, avui em tocava a mi —va continuar, mentre es treia el mòbil per comprovar l'horari. La mare és la reina de les llistes i els horaris, tot i que últimament ha estat molt dispersa. El pare es fregava la barba incipient, que no té mai temps d'afaitar-se i que ha esdevingut un tret permanent a la seva cara.

—Vols dir que importa? He hagut de sortir de la feina per això.

—Tots dos hem hagut de sortir de la feina —va dir la mare, que no es va saber estar de corregir-lo.

El director Waters em va enviar fora, a la cadira bonyeguda, i va tancar la porta. No sentia el que deien, però a través de la finestra entelada veia que els pares tenien una conversa seriosa amb ell. De fet, semblava més una teràpia de parella que cap altra cosa, i això em va tornar a posar neguitós. Així que, quan la recepcionista rondinaire no mirava, vaig sortir al passadís per respirar una mica.

Va funcionar, uns trenta segons.

—Et felicito, Sac de Mocs —va dir la Lucy, i va venir cap a mi i em va plantificar el mòbil a la cara. La vida em va passar literalment davant dels ulls. O, si més no, l'episodi recent. El meu atac de pànic sí que s'havia fet viral abans que sonés el timbre—. M'ho ha enviat la Maya, una amiga nova —va explicar—. Per sort, ho ha fet després de presentar-me l'equip de futbol sencer i ja m'havien convidat aquest cap de setmana a quedar-me a dormir. Perquè, si no, em moriria de vergonya —va afegir.

Evidentment, ja havia fet amics.

Teòricament, la Lucy és la meva germana petita, però es fa estrany dir-li «petita» perquè és gairebé més alta que jo. «Més jove» seria més encertat. Només té deu anys, però, segons aquella classe espantosament incòmoda d'educació sexual que ens van fer a la meva antiga escola en què el senyor Felcher va parlar quequejant de pubertat tot suat, els nois fan l'estirada més tard que les noies.

La majoria de les comparacions entre nosaltres tendeixen a anar a favor d'ella. La Lucy és robusta mentre que jo soc escarransit, ella és centrada mentre que jo soc dispers, i ella desprèn un aire de naturalitat mentre que jo semblo sempre a punt de ficar la pota. Parafrasejant el pare quan no sabia que l'estava escoltant: «Uns neixen amb una flor al cul, altres amb una banya». Ja us podeu imaginar qui és qui.

RRRRIIING! Va tocar l'últim timbre i els nanos van ser expulsats de l'escola com un vòmit, que és com em sentia jo, tenint en compte que tothom encara es reia de mi.

—Ei, amigaaa! —va cridar una nena que vaig deduir ràpidament que era la nova amiga de la Lucy, la Maya Rodríguez; aquella expressió semblava impossible perquè s'acabaven de conèixer aquell mateix dia. La Maya va continuar xerrant—: M'encanten els teus texans, i la teva motxilla, i m'has d'enviar l'enllaç de les botes de futbol que portes perquè ens puguem comprar les mateixes tot l'equip. Que divertit que ens ho passarem aquest cap de setmana!

Com si em calgués un recordatori que la Lucy no tenia els mateixos problemes que jo.

—Un dia i ja ets instafamós. —Em vaig girar i vaig veure la Suzie rient amb el meu vídeo, i em vaig encongir de pura vergonya—. No et desesperis, Slim —va dir-me amb aquella veu seva tan plàcida—. L'any passat em vaig fer viral després de seure sobre un flam de xocolata amb pantalons blancs. Vaig ser la «Suzie Caganera» tota una setmana. Però el cicle de notícies va continuar. Els teus quinze minuts de glòria passaran de pressa.

I llavors em vaig adonar que no es reia de mi. Només em somreia. Com si no fos un friqui sense remei. Va treure una d'aquelles barretes orgàniques, veganes, sense gluten, sense lactosa, sense fruita seca, sense sucre, cent per cent naturals, i la va mossegar com si tot estigués bé i fos completament normal. No sabia què dir, però em moria de ganes de dir alguna cosa perquè no se n'anés.

—ÉS BO AIXÒ? —van ser les paraules que la meua boca va formar més o menys. Em sembla que ho vaig dir cridant i molt de pressa i segurament em vaig posar vermell—. Mmm... a mi també m'agraden les barretes —va ser el meu intel·ligent comentari de seguiment. El cap em donava voltes com la memòria d'un portàtil mentre gravava la seva aroma personal. Quan vaig tornar a la Terra, em vaig adonar que la Suzie m'estava donant explicacions.

—...i estan fetes amb ingredients naturals i integrals, que els meus pares diuen que són molt millors que totes aquelles barretes processades químicament. S'estan pensant si les venen al centre de salut, i això vol dir que en puc menjar totes les que vulgui. Tampoc no és que ho faci, perquè la clau és la moderació, oi?

Em sembla que vaig assentir.

—Només m'agraden els ingredients completament naturals. Detesto, detesto molt els productes processats químicament! —vaig dir/cridar. Tant se me'n donava no saber de què parlava. Parlava amb una noia. I no una noia qualsevol: la Suzie Minkle amb els ulls brillants i un somriure al qual potser jo havia contribuït.

—Ha! —La meva germana va riure prou fort perquè la Suzie la sentís—. Valium, Ritalin, Zoloft, Lexapro —va dir, enumerant la galàxia àlien sencera de fàrmacs meravellosos que havia ingerit els últims dos anys—. Per no parlar de les pega dolces que sé que tens amagades a l'habitació. Allò és bàsicament xarop de blat de moro alt en fructosa.

El somriure de la Suzie va vacil·lar una mica, però no va desaparèixer.

—No cal que facis veure que t'agraden les mateixes coses que a mi. A mi també m'agraden les pega dolces —va dir. Però aleshores la Suzie va veure el seu autobús i va córrer a buscar-lo, cridant—: Fins demà!

I així se'n va anar també aquella olor tan bona.

Em vaig quedar sol amb la Lucy i el seu somriure de satisfacció.

La mare i el pare van sortir, cosa que em va recordar que almenys m'estalviaria la indignitat del trajecte amb autobús. Vaig veure que s'havien posat d'acord per mirar de no barallar-se una estona i centrar-se en mi. Feien aquella cara de «perdona'ns», com si la meva anada d'olla fos culpa seva.

—Com et trobes, Slim? Tens algun símptoma de síndrome d'abstinència? —va preguntar la mare d'aquella

manera maternal que deuen ensenyar a l'hospital abans de deixar tornar a casa els pares amb el nadó—. Calfreds? Sufoacions? En qualsevol cas, segur que et trobes fatal.

Per sort aquesta vegada no en tenia.

—De moment aquestes vacances de medicació són una escapada de primera categoria. El que més m'agrada són els margarites i les llargues passejades per la platja —va ser la resposta sarcàstica que el meu cervell va formular, però la meva boca només va aconseguir escopir—: Estic bé.

—El que ha passat a classe fa pensar en una altra cosa —va corregir el pare.

Tenia raó. Tot era horrible en aquell moment, però no perquè el meu cervell reaccionés davant d'una falta de medicaments.

—Ara estàs bé? Necessites un ansiolític? —va preguntar la mare, remenant dins la seva bossa sense èxit—. Ah, me'ls dec haver deixat a l'obra.

El pare va bufar.

—L'«obra», Leslie? Per l'amor de Déu! Vols dir casa nostra?

La mare va sospirar.

—Sí. Casa nostra. Però ara ja no és nostra. La vam vendre. I el nou propietari em va contractar per reformar-la. És la meva feina, Dale. Així és com mantinc els nostres fills.

—I jo no?

—No volia dir això.

—És el que has insinuat.

—Mira, només vull saber si te'ls pots emportar ara o no! No és segur tenir-los a l'obra..., a la casa vella..., amb l'equip de fumigació.

No em semblava just que fumiguessin precisament quan ens n'havíem anat. Per què estava bé que nosaltres visquéssim amb plagues, però uns desconeguts no? Ara que, pensant-ho bé, potser aquesta era la qüestió. Potser la nostra vida infestada de plagues s'havia d'airejar perquè sortís de la casa abans que s'hi pogués instal·lar la família següent. Amb una mica de sort els aniria millor que a nosaltres. O potser acabarien igual de malament. Qui ho sabia? A qui li importava?

La Lucy i jo vam pujar al jeep del pare per fugir de la discussió.

—T'has pres tantes pastilles que no m'estranya que provoquis efectes secundaris —va dir la Lucy, sense poder-ho evitar, després de tancar la porta.

Tenia ganes de discutir-l'hi, però sabia que tenia raó. Des del meu primer episodi he provat cinc medicacions diferents. Un parell em van ajudar una mica durant algun temps, però totes actuaven de manera diferent i tenien efectes secundaris. Unes em feien mal de cap, altres m'assecaven la pell, unes altres em provocaven insomni i n'hi va haver unes que fins i tot em van agreujar els símptomes. Per si no en tenia prou, els metges sempre deien que seria un procés d'assaig i error, però més aviat semblava un seguit d'errors.

—Molt bé, trucaré a la psicòloga —va dir el pare a la mare tot pujant al seient del conductor—. Ho arreglaré tot —va murmurar, i va tancar la porta del cotxe de cop.

Després de separar-se l'estiu passat, el pare va passar un mes en un motel abans d'instal·lar-se en un pis «provisional» de dues habitacions. El va moblar amb la seva mei-

tat de la nostra antiga vida. Pel que sigui, li va tocar la calaixera antiga, el sofà de la sala i una tauleta de centre que guardàvem al soterrani. A la mare li van tocar tots els llums. Per què? No en tinc ni idea. I que el pis del pare no més tingués dos dormitoris volia dir que la Lucy i jo havíem de dormir junts quan ens quedàvem amb ell, cosa queestic segur que constituïa un càstig cruel i gratuït.

Pel cantó de la mare les coses eren una mica millors perquè s'havia mudat a una casa nova prototip de la urbanització que estava construint en una zona benestant d'Old Wayford. Com si a Connecticut algú necessités noves urbanitzacions, sobretot d'aquelles en què totes les cases són exactament iguals. Era maca i molt més espaiosa que el pis del pare, però no t'hi senties com a casa. Exceptuant els llums, la mare no va conservar res de la casa antiga. I no paraven d'entrar possibles compradors, o sigui que amb prou feines podíem posar res que fes que semblés que hi vivíem. Havia arribat un punt que em sentia com un accessori decoratiu més. I no podia evitar preguntar-me si les coses no haurien anat d'una altra manera si jo no hagués estat tan problemàtic els dos últims anys.

—Això no funcionarà mai —vaig dir en veu alta, però bàsicament per a mi mateix.

—Que bé. Aleshores serà igual com era abans —va afegir la Lucy.

Per fora, els autobusos marxaven i la mare es va obligar a somriure i ens va acomiadar amb la mà d'aquella manera que somriuen els pares quan es pensen que t'estan engançant perquè et pensis que tot va bé. Que m'ho diguin a mi. He perfeccionat aquesta cara.

El pare va posar la marxa i va engegar la ràdio.

—Just a temps per enganxar l’hora punta de trànsit. Arribaré tard al meu grup focal —va dir—. Ara heu de venir a la feina amb mi, serà superdivertit per a tothom!

El seu sarcasme va ser rebut amb silenci. Si per «superdivertit» volia dir sentir-se com una rata de laboratori en un experiment mal dissenyat anomenat «vida», l’encertava de ple. Tant de bo hagués sabut llavors que literal que acabaria sent aquella comparació.

Abans em pensava que els científics guillats només existien a les pel·lícules.

Però llavors vaig anar a Clarity Labs.